

Rolnummers 1413 en 1583
Arrest nr. 116/99 van 10 november 1999

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende de artikelen 370 en 371 van het Strafwetboek, gesteld door de Correctionele Rechtbank te Eupen en door de Correctionele Rechtbank te Luik.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters G. De Baets en M. Melchior, en de rechters H. Boel, L. François, A. Arts, R. Henneuse en M. Bossuyt, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter G. De Baets,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen*

a. Bij vonnis van 9 september 1998 in zake het openbaar ministerie tegen N. Komuth en F. Clemens, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 14 september 1998, heeft de Correctionele Rechtbank te Eupen de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Worden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden door artikel 370 van het Strafwetboek, in zoverre

- het daderschap van een persoon van het vrouwelijke geslacht uitgesloten is;
- de daad gepleegd op een minderjarige persoon van het mannelijke geslacht niet tot strafrechtelijke vervolging leidt ? »

Die zaak is ingeschreven onder nummer 1413 van de rol van het Hof.

b. Bij vonnis van 11 december 1998 in zake het openbaar ministerie, M. Grondin en S. Wauters tegen F. Rollin, C. Rollin en A. Grandgenet, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 12 januari 1999, heeft de Correctionele Rechtbank te Luik de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1. Roept artikel 370 van het Strafwetboek, in zoverre het enkel de vervolging ten aanzien van de mannelijke daders mogelijk maakt, geen discriminatie tussen mannen en vrouwen in het leven die de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt ?

2. Roept artikel 371 van het Strafwetboek, in zoverre het het huwelijk als verschoningsgrond voor het misdrijf bedoeld in artikel 370 van het Strafwetboek aanmerkt, geen discriminatie in het leven tussen echtparen en ongehuwde paren die de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt ? »

Die zaak is ingeschreven onder nummer 1583 van de rol van het Hof.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

De beklaagden in beide zaken worden ervan beticht als meerderjarige daders een meisje te hebben ontvoerd of doen ontvoeren, dat op het ogenblik van de feiten de volle leeftijd van achttien jaar nog niet had bereikt en dat in de ontvoering heeft toegestemd of haar ontvoerder vrijwillig heeft gevolgd (artikel 370 van het Strafwetboek). Er heeft tussen de betrokkenen geen huwelijk plaatsgevonden.

De beklagden in de zaak met rolnummer 1413 worden bovendien ervan beticht zonder geweld of bedreiging een aanranding van de eerbaarheid te hebben gepleegd op de persoon of met behulp van de persoon van een minderjarig meisje, dat op het ogenblik van de feiten de volle leeftijd van zestien jaar niet had bereikt (artikelen 372, eerste lid, 374 en 378 van het Strafwetboek).

Bij beschikking van de raadkamer werden de beklagden in beide zaken verwezen naar de correctionele rechtbank. In het kader van die procedure hebben zij aangevoerd dat de in het geding zijnde bepalingen van het Strafwetboek strijdig zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, wat de betrokken rechtscolleges ertoe gebracht heeft aan het Hof de voormelde prejudiciële vragen te stellen.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

a. *De zaak met rolnummer 1413*

Bij beschikking van 14 september 1998 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Bij beschikking van 29 september 1998 heeft het Hof beslist dat het onderzoek in het Nederlands wordt gevoerd.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 1 oktober 1998 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 13 oktober 1998.

Memories zijn ingediend door :

- F. Clemens, Simarstraße 37, 4700 Eupen, bij op 23 oktober 1998 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 13 november 1998 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 17 december 1998 ter post aangetekende brieven.

F. Clemens heeft een memorie van antwoord ingediend bij op 13 januari 1999 ter post aangetekende brief.

b. *De zaak met rolnummer 1583*

Bij beschikking van 12 januari 1999 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 23 februari 1999 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 6 maart 1999.

Memories zijn ingediend door :

- de Ministerraad, bij op 26 maart 1999 ter post aangetekende brief;
- M. Grondin, rue de Serbie 57, 4000 Luik, bij op 7 april 1999 ter post aangetekende brief;
- C. Rollin, avenue du Centenaire 81, 4102 Ougrée, bij op 7 april 1999 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 6 mei 1999 ter post aangetekende brieven.

De Ministerraad heeft een memorie van antwoord ingediend bij op 3 juni 1999 ter post aangetekende brief.

c. De samengevoegde zaken met rolnummers 1413 en 1583

Bij beschikking van 28 januari 1999 heeft het Hof de zaken samengevoegd.

Bij beschikkingen van 24 februari 1999 en 29 juni 1999 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 14 september 1999 en 14 maart 2000.

Bij beschikking van 14 juli 1999 heeft rechter H. Boel, die voorzitter L. De Grève, wettig verhinderd, vervangt, de zetel aangevuld met rechter A. Arts.

Bij beschikking van 14 juli 1999 heeft het Hof de zaken in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 29 september 1999.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 16 juli 1999 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 29 september 1999 :

- zijn verschenen :
- . Mr. C. Kohlen, advocaat bij de balie te Eupen, voor F. Clemens;
- . Mr. I. Dogne *loco* Mr. J.-L. Berwart, advocaten bij de balie te Luik, voor C. Rollin;
- . Mr. B. Versie, advocaat bij de balie te Luik, voor M. Grondin;
- . Mr. W. Timmermans *loco* Mr. P. Traest, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers M. Bossuyt en R. Henneuse verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- zijn de zaken in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van de Ministerraad

A.1.1. Voorafgaand aan de bespreking van de prejudiciële vragen merkt de Ministerraad op dat recent door de Minister van Justitie een wetsontwerp werd ingediend bij de Kamer van volksvertegenwoordigers betreffende de strafrechtelijke bescherming van minderjarigen, waarbij de opheffing wordt beoogd van de artikelen 370 en 371 van het Strafwetboek. De goedkeuring van dat ontwerp kan ertoe leiden dat de prejudiciële vragen zonder voorwerp worden.

A.1.2. Betreffende artikel 370 van het Strafwetboek stelt de Ministerraad dat die bepaling werd ingevoerd met het oog op de bescherming van de minderjarige meisjes. Hoewel de traditionele rechtsleer aannam dat de dader een man moest zijn, werd op die stelling reeds vroeg kritiek geuit.

De uitsluiting van vrouwelijke daders kan niet worden afgeleid uit de tekst van de wet. Artikel 370 van het Strafwetboek vermeldt « hij die » zich schuldig maakt aan ontvoering. Alle strafbepalingen beginnen met die woorden, hoewel zij in beginsel zowel op vrouwen als op mannen van toepassing zijn. Bovendien leidt een wettekst ook een zelfstandig bestaan, los van de bedoelingen van de historische wetgever en van de concrete omstandigheden die tot de formulering van een bepaalde wettekst hebben geleid.

De strafbaarstelling van vrouwelijke daders kan worden gegrond op een evolutieve interpretatie van de strafwet. Artikel 370 van het Strafwetboek schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet in de interpretatie dat dit artikel eveneens van toepassing is op vrouwelijke daders en zonder dat er noodzakelijkerwijze een mannelijke (mede)dader moet zijn.

A.1.3. Uit de tekst van artikel 370 van het Strafwetboek volgt ook dat alleen de ontvoerders van minderjarige meisjes worden gestraft en niet de ontvoerders van minderjarige jongens.

De wetgever heeft met de strafbaarstelling van de ontvoering van minderjarige meisjes, met hun toestemming, rechtmatige doeleinden nagestreefd. De ontstentenis van strafbaarstelling ten aanzien van hen die minderjarige jongens hebben ontvoerd, vindt haar oorsprong niet in artikel 370 van het Strafwetboek maar in een lacune in de wetgeving, die enkel door de wetgever kan worden rechtgezet.

A.1.4. Betreffende artikel 371 van het Strafwetboek wordt de vraag gesteld of de verschillende behandeling van gehuwde en ongehuwde paren verenigbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

In hoofdorde merkt de Ministerraad op dat gehuwd en ongehuwd samenwonende paren geen vergelijkbare categorieën zijn ten aanzien van de betrokken maatregel. Bij ongehuwd samenwonen is er immers geen huwelijk, zodat er geen nood bestaat aan een voorafgaande vordering tot nietigverklaring van het huwelijk.

In ondergeschikte orde meent de Ministerraad dat er een objectief onderscheid bestaat tussen gehuwde en niet-gehuwde paren, dat redelijkerwijze verantwoord is ten opzichte van het doel en de gevolgen van de betrokken maatregel.

Gelet op de beschermende maatregelen waarin is voorzien in het burgerlijk recht met betrekking tot het huwelijk, en die onder meer inhouden dat de jeugdrechtbank en/of de ouders tussenkomen bij het verlenen van toestemming en dat het meisje zelf uit vrije wil moet toestemmen, vermocht de wetgever te oordelen dat het niet opportuun was de voormalige ontvoerder van een minderjarig meisje te vervolgen, zolang het tussen hen afgesloten huwelijk niet definitief nietig werd verklaard. In de hypothese van een huwelijk tussen het ontvoerde meisje en haar ontvoerder verdient het afgesloten huwelijk immers bescherming tegen een ongewenste vervolging van de man.

Er bestaan geen soortgelijke beschermingsmaatregelen in het burgerlijk recht ten aanzien van het ongehuwd samenwonen, dat aan geen vormvereisten gebonden is waaruit de instemming van de betrokkenen zou kunnen worden afgeleid.

Aldus bestaat tussen beide situaties een objectief onderscheid. In geval van een huwelijk, verzekert het burgerlijk recht de doelstellingen die de strafwetgever nastreefde, namelijk de bescherming van de familie en van de minderjarigen; in het geval van ongehuwd samenwonenden, is een dergelijke bescherming niet voorhanden.

Ten slotte stelt de Ministerraad dat de opschorting van vervolging, zolang het huwelijk niet nietig werd verklaard, evenredig is met de nagestreefde doelstelling, nu de dader die een huwelijk sluit met een minderjarig meisje dat hij heeft ontvoerd met haar instemming, nog kan worden vervolgd en veroordeeld nadat de nietigheid van het huwelijk is uitgesproken.

De Ministerraad besluit dat artikel 371 van het Strafwetboek geen schending uitmaakt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het de vervolging van de dader die huwt met het ontvoerde meisje opschort tot de nietigheid van het huwelijk definitief is uitgesproken, terwijl een dergelijke opschorting niet voorhanden is voor de dader die met het ontvoerde meisje samenwoont.

Standpunt van F. Clemens

A.2.1. Volgens F. Clemens bevat artikel 370 van het Strafwetboek een dubbele discriminatie doordat, enerzijds, enkel mannelijke daders en, anderzijds, slechts ontvoeringen van minderjarigen van het vrouwelijk geslacht strafbaar zijn, zonder dat daarvoor een redelijke rechtvaardiging bestaat.

A.2.2. Ten aanzien van het standpunt van de Ministerraad merkt hij op dat, wat het geslacht van de dader betreft, enerzijds, wordt betoogd dat de uitsluiting van vrouwelijke daders niet kan worden afgeleid uit de tekst van de wet, maar, anderzijds, wordt toegegeven dat de historische wetgever de mogelijkheid van een ontvoering van een minderjarig meisje, met haar instemming, door een vrouw niet in aanmerking heeft genomen. De Ministerraad geeft ook onrechtstreeks toe dat artikel 370 van het Strafwetboek de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, in de interpretatie dat het enkel van toepassing is op mannelijke daders.

Wat de verschillende behandeling betreft op grond van het geslacht van het slachtoffer, is F. Clemens het niet eens met de Ministerraad dat de discriminatie wordt veroorzaakt door een lacune in de wetgeving. De verwijzing naar vroegere arresten van het Hof is naar zijn mening niet relevant.

Standpunt van C. Rollin

A.3.1. Wat de aan de orde zijnde problematiek in het algemeen betreft, merkt C. Rollin op dat de artikelen 370 en 371 van het Strafwetboek gegrond zijn op motieven die niet meer beantwoorden aan de huidige maatschappelijke context.

A.3.2. Met betrekking tot artikel 370 van het Strafwetboek stelt hij dat, indien het doel van de wetgever was om de uitoefening van de ouderlijke macht en de eerbaarheid van het meisje te beschermen, de omstandigheid dat alleen de mannelijke dader kan worden gestraft, geen objectief criterium vormt. Indien wordt geoordeeld dat het feit van de ontvoering een gevaar inhoudt ten aanzien van het meisje dat er slachtoffer van is, bestaat dat gevaar ongeacht het geslacht van de dader. Overigens geldt artikel 368 van het Strafwetboek dat betrekking heeft op de ontvoering van minderjarigen door geweld, list of bedreiging, voor ontvoerders van beide geslachten.

Het strafrecht dient rekening te houden met maatschappelijke veranderingen en opvattingen. In zoverre het door de wetgever in 1867 nagestreefde doel achterhaald is door de ontwikkeling van de zeden, kan het geen verantwoording bieden voor een discriminatie die wordt vastgesteld op grond van de nieuwe opvattingen die in de maatschappij leven.

De door de wetgever aangewende middelen zijn niet alleen onevenredig met het nagestreefde doel; het doel zelf is door de maatschappelijke evolutie achterhaald en verdient derhalve geen strafrechtelijke bescherming. Doordat de in het geding zijnde bepaling beperkingen aanbrengt ten aanzien van de persoonlijke levenssfeer van jonge mannen en vrouwen, leidt zij ook op dat vlak tot ernstige discriminaties.

A.3.3. Artikel 371 van het Strafwetboek voert een ongelijkheid in, zowel ten aanzien van de daders als ten aanzien van de mededaders, doordat de vrijstellende verschoningsgrond enkel geldt bij een huwelijk, maar niet in geval de betrokkenen samenwonen.

Ook in dat geval zijn de opvattingen die aan de basis van de betrokken strafbepaling lagen, niet meer actueel, nu in de verhoudingen tussen mannen en vrouwen het huwelijk niet langer de primordiale plaats inneemt die het had in 1867. Het is niet langer het huwelijk dat alleen kan zorgen voor een toestand van vrede in het gezin en de samenleving. Het al dan niet bestaan van een huwelijk is dan ook geen objectief criterium. *In casu* is een evolutieve toepassing van de strafwet gewettigd. Immers, indien in de geest van de opstellers van het Strafwetboek de overtreding niet langer strafbaar is, omdat het paar zijn toestand heeft geregulariseerd volgens de gebruiken die voor de meerderheid van de samenleving gelden, is er geen geldige reden om dezelfde gunst te ontzeggen aan nieuwe vormen van een stabiele relatie waarin de wetgever in 1867 niet kon voorzien.

Standpunt van M. Grondin

A.4.1. Ten aanzien van de prejudiciële vraag over artikel 370 van het Strafwetboek, stelt M. Grondin dat in de bewoordingen van die strafbepaling geen aanwijzing kan worden gevonden dat ze uitsluitend op mannen van toepassing zou zijn. Het Strafwetboek is in zijn geheel in het mannelijk gesteld, wat niet kan beletten dat het in principe op gelijke wijze ten aanzien van mannen en vrouwen geldt.

Indien het Hof vaststelt dat een norm, zoals die wordt geïnterpreteerd, de Grondwet schendt, kan het een grondwetsconforme interpretatie geven, wat overigens geregeld voorkomt.

A.4.2. Wat artikel 371 van het Strafwetboek betreft, merkt M. Grondin dat die bepaling een objectief onderscheid instelt, in zoverre ze slechts geldt wanneer de dader een huwelijk aangaat met de persoon die werd ontvoerd en niet wanneer de bedoelde personen samenwonen.

Het huwelijk is een fundamentele instelling in het maatschappelijk leven, waarvan de gevolgen zich uitstrekken tot andere takken van het recht. De sluiting van een huwelijk is aan tal van vormregels onderworpen, die tot doel hebben de aandacht van de toekomstige echtgenoten te vestigen op het belang van de aangegane verbintenis, rekening houdend met de gevolgen die eraan verbonden zijn, en die als kenmerk hebben dat ze niet verbonden zijn aan het samenwonen.

De verschillende aan het huwelijk verbonden gevolgen en het belang van de verbintenis hebben de wetgever ertoe aangezet de verschoningsgrond van artikel 371 van het Strafwetboek in te voeren. Op die wijze heeft de wetgever zich laten leiden door sociale motieven en heeft hij de relatie tussen de echtgenoten niet willen vertroebelen.

Om dezelfde redenen heeft de wetgever diefstal tussen echtgenoten niet strafbaar gesteld, terwijl diefstal tussen samenwonenden wel strafbaar is.

Het onderscheid tussen gehuwde en ongehuwde personen is eveneens gerechtvaardigd door het feit dat samenwonen een louter feitelijke toestand is, waartoe gemakkelijk kan worden besloten en waaraan even gemakkelijk een einde kan worden gemaakt, zodat het al te eenvoudig zou zijn voor de persoon die aan vervolging wil ontsnappen om samen te wonen met de ontvoerde minderjarige.

Dit alles verantwoordt dat de verschoningsgrond van artikel 371 van het Strafwetboek alleen op de echtgenoten en niet op de samenwonenden toepasselijk is.

- B -

B.1.1. De eerste prejudiciële vraag heeft betrekking op artikel 370 van het Strafwetboek, dat luidt :

« Hij die een meisje ontvoert of doet ontvoeren dat de volle leeftijd van achttien jaar niet heeft bereikt en dat in de ontvoering heeft toegestemd of de ontvoerder vrijwillig heeft gevolgd, wordt, indien hij meerderjarig is, gestraft met gevangenisstraf van twee jaar tot vijf jaar en met geldboete van vijftig frank tot vijfhonderd frank en hij kan bovendien worden veroordeeld tot ontzetting van rechten overeenkomstig artikel 33 van het Strafwetboek.

Indien hij minderjarig is, wordt hij gestraft met gevangenisstraf van drie maanden tot een jaar en met geldboete van vijftig frank tot driehonderd frank. »

B.1.2. Aan het Hof wordt de vraag gesteld of die bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt doordat, enerzijds, enkel de bestraffing van mannelijke daders mogelijk is en doordat, anderzijds, enkel de ontvoering van een minderjarig meisje en niet van een minderjarige jongen strafbaar wordt gesteld.

B.1.3. De artikelen 368 tot 371 van het Strafwetboek hebben betrekking op de ontvoering van minderjarigen.

In de artikelen 368 en 369 wordt de ontvoering van minderjarigen door geweld, list of bedreiging bestraft. Daarbij wordt noch wat de dader, noch wat de minderjarige betreft, een onderscheid gemaakt tussen personen van het mannelijk of het vrouwelijk geslacht.

In artikel 370 wordt de ontvoering gestraft van een meisje dat de volle leeftijd van achttien jaar niet heeft bereikt en dat in de ontvoering heeft toegestemd of de ontvoerder vrijwillig heeft gevolgd. Hoewel tal van strafbepalingen die aanvangen met de woorden « hij die ... », zowel op mannelijke als op vrouwelijke daders van toepassing zijn, wordt met betrekking tot artikel 370 aangenomen dat de dader een man moet zijn. Aldus geïnterpreteerd maakt die strafbepaling in tweevoudig opzicht een onderscheid naar geslacht.

B.1.4. Het staat aan de wetgever om het strafrechtsbeleid te bepalen en meer in het bijzonder om uit te maken op welke wijze minderjarigen strafrechtelijk dienen te worden beschermd. Het Hof kan een regeling slechts afkeuren voor zover een onderscheid wordt gemaakt waarvoor geen redelijke verantwoording bestaat.

B.1.5. De ontvoering bedoeld in artikel 370 van het Strafwetboek bestaat in om het even welke handeling die tot doel heeft het minderjarige meisje te onttrekken aan het gezag dat wordt uitgeoefend door de personen belast met de bewaring ervan of die op regelmatige wijze het feitelijk gezag over de minderjarige uitoefenen. In tegenstelling tot artikel 368 is niet vereist dat de ontvoering gepaard gaat met geweld, list of bedreiging. Het is evenmin relevant of de minderjarige zich na de ontvoering al dan niet vrij kan bewegen. De strafbaarstelling vereist ook geenszins seksuele handelingen of intenties. De wetgever heeft de ontvoering strafbaar gesteld, ook al heeft de minderjarige toegestemd. De wetgever is ervan uitgegaan dat de toestemming verkregen werd onder de verleidende invloed van de ontvoerder.

B.1.6. Het komt de wetgever toe om uit te maken of een dergelijke beschermingsmaatregel thans nog moet worden gehandhaafd. Door evenwel, enerzijds, de strafbaarstelling te beperken tot mannelijke daders en, anderzijds, enkel de ontvoering van minderjarige meisjes te bestraffen, hanteert de wetgever een tweevoudig onderscheid naar geslacht dat in de huidige maatschappelijke context bezwaarlijk als redelijk verantwoord kan worden beschouwd.

Er is immers geen reden waarom de door artikel 370 beoogde bescherming, indien zij noodzakelijk wordt geacht, enkel aan meisjes en niet aan jongens zou moeten worden gewaarborgd. Daar de strafbaarstelling, zoals hiervoor gezegd, het ontvoeren op zich bestraft, kan niet staande worden gehouden dat specifieke kenmerken een onderscheid tussen jongens en meisjes rechtvaardigen. Het is trouwens ook niet uitgesloten dat een vrouw iemand zoekt te onttrekken aan het ouderlijk gezag.

Het is bijgevolg discriminerend het misdrijf van ontvoering van een minderjarige af te bakenen op grond van het geslacht van de dader of van het slachtoffer.

B.1.7. Uit wat voorafgaat volgt dat de strafwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, niet doordat zij de ontvoering van minderjarige meisjes door een mannelijke dader

strafbaar stelt maar wel doordat, wanneer de wetgever de bedoelde strafbaarstelling meent te moeten handhaven, hij die niet heeft uitgebreid tot vrouwelijke daders, enerzijds, en tot minderjarigen van het mannelijk geslacht, anderzijds.

Los beschouwd van de discriminatie die zij inhoudt op grond van het geslacht van de ontvoerder of van de ontvoerde, kan de in artikel 370 vervatte strafbaarstelling nog worden verantwoord door de zorg om het ouderlijk gezag te doen eerbiedigen, in het belang zelf van de minderjarigen. Overigens zou de ongrondwettigverklaring van artikel 370 in zoverre die bepaling de bestraffing van de ontvoering niet uitbreidt tot de gevallen waarin deze een minderjarige van het mannelijk geslacht betreft of door een vrouw wordt begaan, tot een resultaat leiden dat strijdig is met artikel 12, tweede lid, van de Grondwet, dat met name bepaalt dat « niemand kan worden vervolgd dan in de gevallen die de wet bepaalt ».

B.2.1. De prejudiciële vragen hebben tevens betrekking op artikel 371 van het Strafwetboek, dat luidt :

« De ontvoerder die een huwelijk sluit met het meisje dat hij heeft ontvoerd of doen ontvoeren, en zij die aan de ontvoering hebben deelgenomen, kunnen niet vervolgd worden dan nadat de nietigheid van het huwelijk definitief is uitgesproken. »

B.2.2. De verwijzende rechter vraagt het Hof of die bepaling geen discriminatie in het leven roept tussen gehuwde en ongehuwde paren, in zoverre enkel het huwelijk wordt aangemerkt als een hinderpaal voor de vervolging van het wanbedrijf bedoeld in artikel 370 van het Strafwetboek.

B.2.3. De afwezigheid van strafvervolging van de ontvoerder, zolang zijn huwelijk met het ontvoerde meisje niet definitief nietig is verklaard, strekt ertoe de rust te waarborgen van de echtgenoten.

Vanuit het oogpunt van de in het geding zijnde bepaling bestaat er in de huidige stand van de wetgeving tussen gehuwden en niet-gehuwden een objectief verschil. De regels van het Burgerlijk Wetboek met betrekking tot het tot stand komen van het huwelijk, gecombineerd met die welke de plichten van de echtgenoten bepalen, verantwoorden het in het geding zijnde onderscheid ten aanzien van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

- Door ontvoering van minderjarigen van het vrouwelijk geslacht door mannelijke daders te bestraffen, schendt artikel 370 van het Strafwetboek de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

- De ontstentenis van de mogelijkheid om, bij de ontvoering van een minderjarige die in de ontvoering heeft toegestemd of de ontvoerder vrijwillig heeft gevolgd, de ontvoering van minderjarigen van het mannelijk geslacht en de ontvoering door een vrouwelijke dader te bestraffen, terwijl die mogelijkheid bestaat ten aanzien van de ontvoering van minderjarigen van het vrouwelijk geslacht door een dader van het mannelijk geslacht, is strijdig met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

- Artikel 371 van het Strafwetboek schendt niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre enkel het huwelijk als hinderpaal voor de vervolging van het misdrijf bedoeld in artikel 370 van het Strafwetboek wordt aangemerkt.

Aldus uitgesproken in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 10 november 1999.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

G. De Baets